

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

D E C I Z I E

cu privire la admiterea recursului

în cauza civilă

**„Aquabur-S” S.R.L. împotriva “Tehnocity Invest” S.R.L.
(încasarea penalității contractuale)**

împotriva deciziei din 14 noiembrie 2024 a Curții de Apel Chișinău,

*(Dosarul nr. 2rac-52/25
NR. PIGD 2-20086175-01-2rac-26052025)*

Recurs admis. Remiterea cauzei la rejudecare determinată de examinarea incompletă a condițiilor de exigibilitate și de calcul al penalității contractuale.
--

Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni (jud. C. Albu)
Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Anton, O. Cojocaru, A. Cașcaval)

12 august 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților, recursul declarat de avocatul Eremia Vitalie, în interesele „Aquabur-S” S.R.L.,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Elena Croitor,

Ion Munteanu, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 23 iulie 2020, „Aquabur-S” S.R.L. a depus cerere de chemare în judecată împotriva „Tehnocity Invest” S.R.L. cu privire la încasarea datoriei, penalității contractuale, precum și compensarea cheltuielilor de judecare a cauzei.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată se indică faptul că, la 6 aprilie 2020, între “Aquabur-S” S.R.L., în calitate de antreprenor/executant al lucrărilor, și “Tehnocity Invest” S.R.L., în calitate de beneficiar al lucrărilor, a fost semnat Contractul de antrepriză nr. 2 aps 06/04, potrivit căruia “Aquabur-S” S.R.L. s-a angajat să efectueze lucrări de forare a sondei arteziene în beneficiul “Tehnocity Invest” S.R.L., în condițiile specificate în contractul de antrepriză din 6 aprilie 2020. Efectuarea lucrărilor contractuale s-a stabilit în baza Anexei nr. 1 (deviz de cheltuieli), parte integrantă a contractului de antrepriză.

3. A menționat că potrivit capitolului 3 al Contractului de antrepriză din 6 aprilie 2020, pct. 3.1 privind ordinea de achitare, beneficiarul s-a obligat să efectueze achitarea lucrărilor după cum urmează: 50 % din valoarea contractului urmau să fie achitați în termen de 3 zile de la momentul semnării contractului, 30 % din valoarea contractului urmau să fie achitați în termen de 3 zile din momentul pompării apei cu pompa antreprenorului, iar 20 % din valoarea contractului urmau să fie achitați în termen de 3 zile lucrătoare din momentul finisării lucrărilor și semnării procesului-verbal de recepție finală a lucrărilor.

4. A subliniat că la 5 mai 2020, de către părțile contractante a fost semnat procesul-verbal de recepție a lucrărilor efectuate, valoarea lucrărilor fiind de 157 098,40 lei, ulterior fiind semnată și factura fiscală seria nr. 2223896 în sumă de 157 098,40 lei.

5. A susținut că potrivit datelor din evidența contabilă a antreprenorului “Aquabur-S” S.R.L., beneficiarul „Tehnocity Invest” S.R.L. a admis încălcarea prevederilor pct. 3.1 al contractului, prin nerespectarea termenului de achitare a lucrărilor efectuate și anume, nu a fost respectată condiția achitării a 50 % din valoarea lucrărilor în termen de 3 zile din momentul semnării contractului și a 20 % din valoarea lucrărilor în termen de 3 zile din data semnării actului de recepție finală a lucrărilor efectuate.

6. A reținut că “Tehnocity Invest” S.R.L. urma să achite, la 9 aprilie 2020, suma de 99 695,7 lei, ce constituie 50 % din valoarea lucrărilor, însă aceasta a fost achitată abia la data de 16 aprilie 2020, fiind admisă o întârziere de 7 zile, fapt ce permite calcularea penalității în mărime de 0,2 % pentru fiecare zi de întârziere, care constituie suma de 1 395,74 lei.

7. A mai invocat că după semnarea actului de recepție finală a lucrărilor din 5 mai 2020, beneficiarul “Tehnocity Invest” S.R.L. a admis încălcarea prevederilor pct. 3.1 al contractului, prin neachitarea a 20 % din valoarea lucrărilor în termen de 3 zile din data semnării procesului-verbal de recepție finală, fapt ce permite antreprenorului să calculeze

penalitatea contractuală în mărime de 0,2 % pentru fiecare zi de întârziere, aceasta constituind suma de 2 199,37 lei.

8. A remarcat faptul că “Tehnocity Invest” S.R.L. a înregistrat o restanță la plata lucrărilor efectuate în mărime de 37 098,40 lei, or, la situația din 5 iunie 2020, beneficiarul a achitat doar suma de 120 000 lei, în timp ce valoarea lucrărilor conform actului de recepție era de 157 098,40 lei.

9. În vederea respectării procedurii prealabile de soluționare a litigiului, la 11 iunie 2020 a expediat în adresa “Tehnocity Invest” S.R.L. o somație, prin care s-a solicitat achitarea datoriilor acumulate.

10. La 15 iunie 2020, OP Ruseștii Noi a aplicat pe adeverința f-20 mențiunea privind imposibilitatea livrării corespondenței, în legătură cu necunoașterea destinatarului, iar corespondența a fost restituită la 10 iulie 2020. Din considerentul că, potrivit Registrelor Publice de date ale persoanelor juridice și prevederilor Contractului de antrepriză nr. 2 aps 06/04 din 6 aprilie 2020, sediul “Tehnocity Invest” S.R.L. coincide cu adresa corespondenței expediate, a considerat că au fost epuizate toate căile legale de soluționare amiabilă a litigiului, iar toate termenele oferite pentru onorarea obligațiilor rămase au expirat.

11. Astfel, a solicitat încasarea din contul “Tehnocity Invest” S.R.L. a datoriei restante pentru executarea lucrărilor de forare a sondei arteziene, conform Contractului de antrepriză nr. 2 aps 06/04 din 6 aprilie 2020, Procesului-verbal de recepție a lucrărilor din 5 mai 2020 și Facturii fiscale seria nr. IV2223896 din 5 iunie 2020, în sumă de 37 098,40 lei, a penalității contractuale în cotă fixă procentuală de 0,2 % pentru fiecare zi de întârziere, în sumă de 5 794,49 lei, calculată pentru perioada 9 aprilie 2020 – 16 aprilie 2020 și 8 mai 2020 – 17 iulie 2020, a taxei de stat în mărime de 1 286,78 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 3 995,50 lei.

12. Ulterior, la 4 noiembrie 2020, “Aquabur-S” S.R.L. a depus o cerere de renunțare la acțiune în partea încasării datoriei, indicând că “Tehnocity Invest” S.R.L. a achitat datoria de bază în mărime de 37 098,40 lei, solicitând în continuare încasarea din contul pârâtului a penalității contractuale în sumă de 13 433,65 lei, a cheltuielilor de judecată ce includ taxa de stat în sumă de 1 286,78 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 3 995,50 lei.

13. Prin hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 16 noiembrie 2020 s-a admis integral cererea de chemare în judecată depusă de “Aquabur-S” S.R.L. împotriva “Tehnocity Invest” S.R.L. cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, s-a încasat de la “Tehnocity Invest” S.R.L., în beneficiul “Aquabur-S” S.R.L. datoria sub formă de penalitate în sumă de 13433,65 lei și cheltuieli de judecată compuse din cheltuieli pentru achitarea taxei de stat în sumă de 1286,78 lei și cheltuieli pentru asistență juridică în sumă de 3995,50 lei.

14. Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 24 februarie 2021, “Tehnocity Invest” S.R.L. a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 16 noiembrie 2020, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

15. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2021 s-a admis apelul declarat de “Tehnocity Invest” S.R.L., s-a casat hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din

16 noiembrie 2020, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecători.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

16. Prin hotărârea Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni din 20 septembrie 2023 s-a respins cerere de chemare în judecată înaintată de „Aquabur-S” S.R.L. împotriva „Tehnocity Invest” S.R.L. cu privire la încasarea penalității, precum și compensarea cheltuielilor de judecare a cauzei.

17. Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că potrivit pct. 5.5 al Contractului de antrepriză nr. 2 aps 06/04 din 6 aprilie 2020, recepționarea lucrărilor urma a fi confirmată printr-un proces-verbal de recepție a lucrărilor semnat de către părți, cu indicarea tuturor aspectelor privind calitatea, cantitatea, valoarea și eventualele obiecții. Totodată, instanța a constatat că înscrisul din 5 mai 2020, intitulat „proces-verbal de forare a sondei arteziene, valoarea de deviz - 157 098,40 lei”, are un conținut specific unui deviz de cheltuieli și nu poate fi asimilat procesului-verbal de recepție finală prevăzut de contract.

18. Prima instanță a apreciat că „Aquabur-S” S.R.L. nu a demonstrat existența unui proces-verbal de recepție finală semnat în condițiile convenite contractual și nici faptul că persoana care a semnat înscrisul respectiv din partea beneficiarului dispunea de împuterniciri legale pentru reprezentarea „Tehnocity Invest” S.R.L., or, în sensul art. 362 și art. 374 Cod civil, reprezentarea persoanei juridice urmează a fi confirmată prin acte corespunzătoare.

19. Instanța a mai reținut că, deși „Tehnocity Invest” S.R.L. a achitat integral valoarea lucrărilor executate, fapt confirmat prin ordinele de plată anexate la dosar și recunoscut inclusiv de reclamant prin cererea de renunțare la acțiune în partea încasării datoriei, reclamantul nu a probat culpa pârâtului în executarea pretins tardivă a obligațiilor contractuale și nici existența condițiilor necesare pentru antrenarea răspunderii contractuale sub forma penalității.

20. Totodată, instanța a constatat că „Aquabur-S” S.R.L. nu a demonstrat respectarea procedurii amiabile prevăzute la pct. 9.1 și pct. 11.2 ale contractului, întrucât somația expediată prin poștă nu a fost recepționată de „Tehnocity Invest” S.R.L., iar prin poșta electronică indicată în contract nu a fost expediată nicio notificare, astfel încât pârâtul a fost lipsit de posibilitatea soluționării litigiului pe cale extrajudiciară.

21. În consecință, prima instanță a concluzionat că reclamantul nu a administrat probe pertinente și concludente care să confirme existența temeiurilor legale și contractuale pentru încasarea penalității solicitate, iar în lipsa demonstrării vinovăției pârâtului în neexecutarea la termen a obligațiilor contractuale, acesta urmează a fi exonerat de plata penalității, motiv pentru care acțiunea și pretențiile accesorii privind cheltuielile de judecată au fost respinse ca neîntemeiate.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

22. Nefiind de acord cu hotărârea Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni din 20 septembrie 2023, la 25 septembrie 2023, avocatul Eremia Vitalie în interesele „Aquabur-S” S.R.L. a declarat apel împotriva acesteia, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei decizii noi de admitere a acțiunii.

23. În motivarea cererii de apel, a invocat că prima instanță, la pronunțarea hotărârii din 20 septembrie 2023, nu a ținut cont de constatările Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, expuse în decizia nr. 2ac-405/21 din 17 noiembrie 2021, prin care s-a reținut expres că între părțile litigante a fost semnat procesul-verbal de recepție a lucrărilor la data de 5 mai 2020, astfel încât instanța nu putea concluziona contrariul, or, o asemenea concluzie contravine materialelor cauzei.

24. Totodată, a susținut că concluzia instanței expusă la pct. 36 din hotărâre este contradictorie, deoarece nu au fost indicate criteriile în baza cărora s-a stabilit că Procesul-verbal din 5 mai 2020 reprezintă un deviz de cheltuieli, în condițiile în care actul poartă denumirea de proces-verbal și conține indicarea lucrărilor executate și a costului acestora.

25. A relevat că devizul local este anexat separat la materialele dosarului, constituind parte componentă a contractului de antrepriză, iar analiza comparativă a actelor demonstrează existența unor diferențe evidente, care exclud asimilarea procesului-verbal cu devizul local.

26. De asemenea, a invocat că instanța de judecată a omis prevederile pct. 5.7 din contractul de antrepriză, potrivit cărora, în cazul în care procesul-verbal de recepție a lucrărilor nu este semnat, lucrările se consideră acceptate tacit după expirarea termenului de 3 zile din momentul înștiințării beneficiarului, cu obligația corespunzătoare de achitare a lucrărilor executate.

27. În acest context, a susținut că, chiar și în ipoteza în care actul din 5 mai 2020 nu ar putea fi calificat drept proces-verbal de recepție a lucrărilor, „Tehnocity Invest” S.R.L. oricum avea obligația de a achita lucrările executate, prin efectul direct al clauzei contractuale menționate.

28. A subliniat că, pe parcursul examinării cauzei, „Tehnocity Invest” S.R.L. a recunoscut executarea lucrărilor și emiterea facturii fiscale, fapt ce exclude concluzia instanței potrivit căreia, în lipsa unui proces-verbal de recepție a lucrărilor, acestea nu pot fi considerate recepționate.

29. Totodată, a invocat că instanța a apreciat eronat și circumstanțele privind persoana lui Cărauș Igor, care, deși nu are raporturi juridice cu „Aquabur-S” S.R.L., a acționat în numele „Tehnocity Invest” S.R.L., iar administratorul intimatului nu a prezentat nicio probă din care să rezulte că acesta ar fi acționat fără împuternicire, astfel încât, până la proba contrară, urmează a fi prezumat faptul că ultimul a acționat în interesele societății la recepționarea lucrărilor executate de apelant.

30. A indicat că, la pct. 43 din hotărârea contestată, instanța a reținut că valoarea lucrărilor executate de „Aquabur-S” S.R.L. a fost achitată integral, însă nu în condițiile contractului de antrepriză, în timp ce materialele dosarului confirmă că ultima achitare a fost efectuată în timpul examinării cauzei în instanță, fapt ce demonstrează încălcarea repetată a termenelor de plată prevăzute contractual.

31. A evidențiat că dreptul la calcularea penalităților contractuale derivă din nerespectarea termenelor de achitare prevăzute de contractul de antrepriză, iar materialele cauzei confirmă fără echivoc că „Tehnocity Invest” S.R.L. a încălcat prevederile pct. 3.1 din contract privind ordinea de achitare a lucrărilor, potrivit cărora 50 % din valoarea contractului urmau a fi achitați în termen de 3 zile de la semnarea contractului, 30 % în termen de 3 zile din momentul pompării apei cu pompa antreprenorului, iar 20 % în termen

de 3 zile lucrătoare din momentul finisării lucrărilor și semnării procesului-verbal de recepție finală.

32. A relevat că plățile efectuate de intimat demonstrează nerespectarea obligațiilor contractuale, inclusiv în partea privind suma restantă de 37 098,40 lei, achitată pe parcursul examinării cauzei, ceea ce confirmă recepționarea lucrărilor de către beneficiar.

33. A susținut că, având în vedere caracterul reciproc al obligațiilor asumate de părți, încălcarea termenelor de executare atrage consecințe juridice sub forma aplicării penalității contractuale, care urmează a fi încasată în beneficiul „Aquabur-S” S.R.L.

34. A precizat că, pe parcursul examinării cauzei, „Tehnocity Invest” S.R.L. nu a prezentat nicio probă prin care să justifice efectuarea plăților cu întârziere, astfel încât calcularea penalităților contractuale este întemeiată, iar instanța a apreciat eronat circumstanțele cauzei la adoptarea soluției contestate, în condițiile în care mecanismul de aplicare a penalității contractuale este determinat de nerespectarea termenelor de plată prevăzute la pct. 3.1 din contractul de antrepriză.

35. A subliniat că inclusiv rata inițială a fost achitată parțial și peste termenul stabilit contractual, circumstanță omisă de instanță, în condițiile în care penalitatea contractuală a fost calculată atât pentru sumele achitate după finisarea lucrărilor, cât și pentru cele inițiale.

36. A mai invocat că la cererea de chemare în judecată au fost anexate toate ordinele de plată efectuate de „Tehnocity Invest” S.R.L., cu indicarea datelor achitărilor, astfel încât instanța nu putea respinge solicitarea privind încasarea penalităților contractuale. Totodată, a considerat eronată concluzia instanței potrivit căreia „Tehnocity Invest” S.R.L. ar fi fost lipsit de posibilitatea soluționării litigiului pe cale extrajudiciară, or, din momentul contestării cu apel a hotărârii din 16 noiembrie 2020, dispunea de toate prerogativele necesare pentru soluționarea neînțelegerilor dintre părți, fapt care însă nu s-a realizat și care nu poate fi interpretat în favoarea acestuia.

37. A conchis că procedura prealabilă a fost respectată, notificarea de plată fiind expediată la sediul intimatului, iar potrivit prevederilor Codului civil, nerecepționarea corespondenței la sediul persoanei juridice echivalează cu notificarea efectivă, persoana juridică având obligația de a informa despre orice schimbare de sediu. Totodată, a relevat că, pe parcursul examinării cauzei, „Tehnocity Invest” S.R.L. nu a prezentat nicio probă din care să rezulte că lucrarea executată nu poate fi utilizată sau exploatată din cauza lipsei procesului-verbal de recepție.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

38. Prin decizia din 14 noiembrie 2024, Curtea de Apel Chișinău a respins apelul declarat de avocatul Eremia Vitalie, în interesele „Aquabur-S” S.R.L. și a menținut hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 20 septembrie 2023.

39. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că deși „Tehnocity Invest” S.R.L. și-a executat cu întârziere obligațiile de plată asumate contractual, achitând suma de 20 000 lei la data de 20 iulie 2020 și suma de 17 098,40 lei la data de 23 septembrie 2020, simpla existență a întârzierii nu este suficientă pentru angajarea răspunderii sub forma clauzei penale, în condițiile în care reclamantul urma să demonstreze existența tuturor premiselor necesare pentru aplicarea acesteia.

40. Instanța de apel a relevat că, potrivit art. 947 Cod civil, clauza penală reprezintă o modalitate convențională de evaluare anticipată a prejudiciului și poate fi aplicată doar în cazul neexecutării nejustificate a obligației. Totodată, în conformitate cu alin. (5) al aceleiași norme, debitorul nu este obligat să plătească penalitate atunci când neexecutarea obligației este justificată.

41. Instanța de apel a reținut că raporturile contractuale dintre părți erau guvernate inclusiv de prevederile pct. 9.1 și pct. 11.2 din contractul de antrepriză, potrivit cărora orice litigiu privind executarea sau interpretarea contractului urma să fie soluționat pe cale amiabilă, în termen de 15 zile de la expedierea notificării corespunzătoare, iar corespondența urma să fie transmisă prin poștă recomandată cu aviz de recepție, remisă personal contra semnătură sau expediată prin poșta electronică validă indicată de părți în contract.

42. Colegiul a constatat că „Aquabur-S” S.R.L. nu a prezentat probe pertinente și concludente care să confirme respectarea efectivă a procedurii prealabile convenite contractual, or, somația expediată prin poștă nu a fost recepționată de „Tehnocity Invest” S.R.L., iar prin poșta electronică indicată în contract notificarea nu a fost transmisă. În consecință, instanța de apel a apreciat că „Tehnocity Invest” S.R.L. a fost lipsit de posibilitatea reală de a soluționa litigiul pe cale amiabilă anterior sesizării instanței de judecată.

43. Totodată, instanța de apel a reținut că apelantul nu a prezentat probe de natură să răstoarne concluziile instanței de fond și nu a demonstrat caracterul eronat al constatărilor acestuia privind inexistența temeiurilor necesare pentru aplicarea penalității contractuale. În acest sens, instanța de apel a apreciat că argumentele apelului se reduc la o reinterpretare a circumstanțelor de fapt deja examinate de prima instanță, fără a evidenția erori de apreciere a probelor sau aplicare greșită a legii.

44. Astfel, a mai relevat că, din conținutul raporturilor juridice și al conduitei procesuale a părților, rezultă că prima instanță a respins întemeiat pretenția privind încasarea penalității în sumă de 13 433,65 lei, precum și cererea accesorie privind cheltuielile de judecată, aceasta fiind dependentă de soluția dată pretenției principale.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

45. La 26 mai 2025, avocatul Eremia Vitalie, în interesele „Aquabur-S” S.R.L., a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2024, solicitând casarea acesteia și a hotărârii Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 20 septembrie 2023, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată depuse de „Aquabur-S” S.R.L. împotriva „Tehnocity Invest” S.R.L. cu privire la încasarea penalității, precum și compensarea cheltuielilor de judecare a cauzei.

46. În esență, prin cererea de recurs, cu reiterarea argumentelor expuse anterior în apel, a invocat că instanța de apel a apreciat în mod neîntemeiat că intimatul ar fi fost lipsit de posibilitatea soluționării amiabile a litigiului, pe motiv că notificarea expediată nu ar fi fost recepționată.

47. A invocat că pct. 11.2 din contractul de antrepriză prevedea posibilitatea comunicării prin scrisoare recomandată cu aviz de recepție, poștă electronică sau remiterea personală contra semnătură, iar interpretarea sistemică a clauzei demonstrează că era

suficientă expedierea notificării într-una dintre formele prevăzute contractual, fără a fi necesară recepționarea efectivă a corespondenței de către destinatar.

48. A susținut că poziția instanței de apel este contradictorie materialelor cauzei și probatoriului administrat, întrucât intimatul nu a fost lipsit de posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare, ci a adoptat în mod deliberat un comportament pasiv și ignorant.

49. Totodată, a relevat că instanțele inferioare au ignorat faptul că intimatul s-a aflat în întârziere la executarea obligațiilor contractuale încă din momentul încheierii contractului, efectuând plățile cu depășirea termenelor convenite, inclusiv în timpul examinării cauzei în instanță, fapt confirmat prin ordinele de plată nr. 540 din 20 iulie 2020 și nr. 624 din 23 septembrie 2020, anexate la dosar.

50. A susținut că nu poate fi negat faptul neexecutării la termen a obligațiilor de plată și nici dreptul recurenței de a solicita aplicarea clauzei penale, aceasta constituind un mijloc de garantare a executării obligațiilor contractuale și de reparare a prejudiciului cauzat prin întârziere.

51. A invocat că partea intimată nu a contestat valabilitatea clauzei penale, nu a susținut că plățile au fost efectuate în termen și nici nu a invocat lipsa procedurii prealabile, iar instanța de apel, în lipsa unor motive obiective de respingere a apelului, a invocat în mod artificial pretinsa prejudiciere a drepturilor intimatului.

52. A susținut că instanța de apel urma să verifice poziția efectivă a intimatului, inclusiv prin audierea înregistrărilor ședințelor de judecată din prima instanță, întrucât reprezentantul intimatului nu a invocat executarea la timp a obligațiilor de plată, ci doar pretinsa lipsă a recepționării lucrărilor.

53. A reiterat că dreptul la calcularea penalității derivă exclusiv din nerespectarea termenelor de plată prevăzute la pct. 3.1 din contractul de antrepriză, conform căruia beneficiarul urma să achite 50 % din valoarea contractului în termen de 3 zile de la semnarea contractului, 30 % în termen de 3 zile din momentul pompării apei și 20 % în termen de 3 zile lucrătoare din momentul finisării lucrărilor și semnării procesului-verbal de recepție finală.

54. Astfel, la momentul depunerii acțiunii, restanța constituia 37 098,40 lei, sumă achitată ulterior în timpul procesului, fapt ce confirmă recepționarea lucrărilor și nerespectarea termenelor contractuale.

55. A mai susținut că instanțele inferioare au omis faptul că penalitatea contractuală a fost calculată atât pentru sumele achitate după finalizarea lucrărilor, cât și pentru cele inițiale, achitate parțial și cu întârziere.

56. Totodată, a invocat că prima instanță nu a ținut cont de constatările Curții de Apel Chișinău din decizia nr. 2ac-405/21 din 17 noiembrie 2021, prin care s-a reținut expres că între părți a fost semnat Procesul-verbal de recepție a lucrărilor la 5 mai 2020.

57. A susținut că este contradictorie concluzia potrivit căreia actul din 5 mai 2020 ar reprezenta un simplu deviz de cheltuieli, în condițiile în care acesta poartă denumirea de proces-verbal și conține lucrările executate și valoarea acestora, iar devizul local constituie un înscris distinct anexat la contract.

58. Recurentul a invocat și prevederile pct. 5.7 din contractul de antrepriză, potrivit căroră, în lipsa semnării procesului-verbal de recepție, lucrările se consideră acceptate tacit

după expirarea termenului de 3 zile de la notificarea beneficiarului, cu obligația corespunzătoare de plată.

59. În acest sens, a susținut că, chiar și în ipoteza în care actul din 5 mai 2020 nu ar putea fi calificat drept proces-verbal de recepție, intimatul oricum avea obligația de a achita lucrările executate.

60. De asemenea, a evidențiat că intimatul a recunoscut executarea lucrărilor și emiterea facturii fiscale, astfel încât concluzia potrivit căreia lucrările nu ar fi fost recepționate este contrară materialelor cauzei.

61. În drept, a invocat prevederile art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, referitoare la caracterul vădit nerezonabil al aprecierii probelor.

62. Prin referința din 11 mai 2026 depusă asupra cererii de recurs, reprezentatul „Tehnocity Invest” S.R.L., administratorul Gorbatovschi Natalia a solicitat respingerea recursului și menținerea deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2024 și a hotărârii Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 20 septembrie 2023.

63. În susținerea poziției sale a indicat că instanțele inferioare au apreciat corect și exhaustiv probele administrate, iar simplul dezacord al recurente cu soluția adoptată nu demonstrează existența unei aprecieri vădit nerezonabile a probelor în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) Cod de procedură civilă.

64. A relevat că înscrisul din 5 mai 2020 nu întrunește condițiile unui proces-verbal de recepție finală, având caracteristicile unui deviz de cheltuieli, iar persoana care l-a semnat din partea beneficiarei nu dispunea de împuterniciri exprese pentru recepționarea lucrărilor.

65. Totodată, a invocat că „Aquabur-S” S.R.L. nu a respectat procedura prealabilă prevăzută de contract, întrucât somația expediată nu a fost recepționată, iar notificarea prin poșta electronică indicată contractual nu a fost efectuată, astfel încât intimata a fost lipsită de posibilitatea reală de soluționare amiabilă a litigiului. În acest sens, a făcut trimitere la art. 947 alin. (5) Cod civil, potrivit căruia penalitatea nu poate fi aplicată atunci când neexecutarea obligației este justificată.

66. A mai susținut că actul din 5 mai 2020 nu poate fi calificat drept proces-verbal de recepție finală nici din perspectiva normelor imperative prevăzute de Legea nr. 721/1996 și HG nr. 285/1996, întrucât acesta nu conține elementele obligatorii ale unui act de recepție.

67. Totodată, a evidențiat că Factura fiscală emisă la 5 iunie 2020 demonstrează că finalizarea lucrărilor a avut loc în luna iunie 2020 și nu în mai 2020, astfel încât poziția recurente este contradictorie propriilor acte fiscale.

68. Intimata a invocat și caracterul neîntemeiat al penalității calculate asupra avansului contractual, reținând că la momentul pretensei întârzieri lucrările nici nu erau începute, iar recurenta însăși a depășit termenul contractual de executare a lucrărilor.

69. De asemenea, a susținut că decizia Curții de Apel Chișinău nr. 2ac-405/21 din 17 noiembrie 2021 nu are autoritate de lucru judecat asupra fondului cauzei, întrucât cauza a fost remisă spre rejudecare din motive exclusiv procedurale.

70. Prin referința suplimentară din 4 iunie 2026, reprezentatul „Tehnocity Invest” S.R.L., administratorul Gorbatovschi Natalia a solicitat respingerea recursului declarat de S.R.L. „Aquabur-S”, susținând că recurenta nu a demonstrat momentul de la care

penalitatea contractuală a devenit exigibilă pentru fiecare dintre cele trei tranșe de plată prevăzute în contractul de antrepriză din 6 aprilie 2020.

71. A menționat că fiecare tranșă era condiționată de un eveniment distinct, semnarea contractului, pomparea apei cu pompa antreprenorului și finalizarea lucrărilor cu semnarea procesului-verbal de recepție finală, astfel încât, în lipsa producerii acestor evenimente, obligațiile nu deveneau scadente și penalitatea nu putea curge.

72. Totodată, a invocat că pentru prima tranșă penalitatea a fost calculată eronat, fără a se ține seama de plățile parțiale efectuate în termen, de întârzierea antreprenorului în executarea lucrărilor și de lipsa punerii în întârziere.

73. Referitor la tranșa a doua, a susținut că evenimentul contractual nu s-a produs deoarece pompa utilizată la executarea lucrărilor a fost procurată de beneficiar, iar nu de antreprenor, ceea ce făcea imposibilă exigibilitatea obligației.

74. În privința celei de-a treia tranșe, a evidențiat că procesul-verbal de recepție finală nu a fost întocmit în forma prevăzută de lege și de contract, astfel încât termenul de plată nu a început să curgă.

75. De asemenea, a invocat că antreprenorul nu a utilizat avansul pentru procurarea materialelor și utilajelor, beneficiarul fiind nevoit să suporte aceste cheltuieli din surse proprii, ceea ce a determinat recalcularea prețului lucrărilor.

76. Astfel, a susținut că dreptul la penalitate s-a stins prin primirea plăților fără rezerve exprese, potrivit art. 949 alin. (3) din Codul civil, și că recurenta a acționat cu rea-credință, eludând procedura prealabilă și modalitățile contractuale de comunicare, urmărind soluționarea litigiului în lipsa pârâtei.

77. Prin urmare, a solicitat menținerea hotărârii Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 20 septembrie 2023 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2024, cu respingerea recursului ca nefondat.

78. Prin referința din 13 iulie 2026, reprezentatul „Tehnocity Invest” S.R.L., administratorul Gorbatovschi Natalia a invocat, cu titlu prioritar, inadmisibilitatea recursului declarat de S.R.L. „Aquabur-S”, susținând că decizia Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2024 a fost pronunțată într-o cauză examinată în procedura cererilor cu valoare redusă, astfel încât, potrivit art. 276⁴ alin. (4) din Codul de procedură civilă, aceasta nu este susceptibilă de recurs.

79. În acest sens, a reținut că litigiul, având ca obiect încasarea penalității contractuale în cuantum de 13433,65 lei, a fost examinat pe tot parcursul în procedura specială, fără ca instanța să fi dispus, prin încheiere motivată, trecerea la procedura ordinară, iar simpla desfășurare a ședințelor publice nu echivalează cu schimbarea naturii procedurii.

80. Totodată, a susținut că mențiunea din decizia instanței de apel privind posibilitatea exercitării recursului este eronată și nu poate crea o cale de atac exclusă expres de lege.

81. În subsidiar, intimata a reținut că recursul este inadmisibil și prin prisma art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, întrucât recurenta nu a demonstrat existența unei aprecieri arbitrare sau vădit nerezonabile a probelor, ci a reiterat argumentele examinate și respinse de instanțele inferioare, fără a indica probe noi sau erori de drept relevante.

82. În susținerea acestei poziții, a invocat jurisprudența constantă a Curții Supreme de Justiție privind limitele controlului exercitat în recurs și caracterul restrictiv al temeiului

prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) Cod de procedură civilă, subliniind că admiterea unui asemenea recurs ar presupune existența unor încălcări de o gravitate deosebită, susceptibile chiar de a determina sesizarea Inspecției Judiciare, situație care nu se regăsește în cauză.

83. În consecință, a solicitat declararea recursului ca inadmisibil, iar în subsidiar respingerea acestuia ca nefondat și menținerea hotărârii Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 20 septembrie 2023 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2024.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

84. Art. 429 din Codul de procedură civilă:

„(1) Pot fi atacate cu recurs deciziile pronunțate de curțile de apel în calitatea lor de instanțe de apel, cât și hotărârile pronunțate de curțile de apel.”

85. Art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.”

86. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d) - f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

87. Art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanța, după ce judecă recursul, este în drept: c) să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.”

88. Art. 9 alin. (1) și (2) lit. a) din Codul civil:

„(1) Drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice care, deși nu sînt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi și obligații civile, pornind de la principiile legislației civile.

(2) Drepturile și obligațiile civile apar: a) din contracte și din alte acte juridice.”

89. Art. 774 din Codul civil:

„(1) În virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

(2) Obligația poate fi pură și simplă sau afectată de modalități.

(3) Prestația trebuie să fie posibilă și determinată sau determinabilă, să nu contravină legii, ordinii publice și bunelor moravuri.”

90. Art. 776 din Codul civil:

„Obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.”

91. Art. 992 alin. (1) din Codul civil:

„(1) Contract este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.”

92. Art. 947 din Codul civil:

„(1) Clauza penală este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să reamită creditorului o sumă de bani sau un alt bun (penalitate).

(2) Prin clauză penală se poate garanta numai o creanță valabilă.

(3) Penalitatea poate fi stipulată în mărime fixă sau sub forma unei cote din valoarea obligației garantate prin clauza penală sau a părții neexecutate, inclusiv sub forma unei dobânzi de întârziere.

(4) Părțile pot conveni asupra unei penalități mai mari decât prejudiciul.

(5) Debitorul nu este obligat să plătească penalitate în cazul în care neexecutarea obligației este justificată.

(6) Nulitatea obligației atrage nulitatea clauzei penale. Nulitatea clauzei penale nu atrage nulitatea obligației.”

93. Art. 949 din Codul civil:

„(1) Dacă penalitatea este stipulată pentru cazul în care debitorul nu execută obligația, creditorul poate cere atât executarea obligației, cât și plata penalității. Nu se poate cere atât executarea obligației, cât și plata penalității dacă penalitatea s-a stipulat cu titlu de despăgubire în locul prestației și nu doar cu titlu de mijloc de garantare a executării obligației.

(2) Creditorul are dreptul să pretindă repararea prejudiciului în partea neacoperită prin penalitate (clauză penală inclusivă). În cazurile prevăzute de lege sau contract, creditorul poate cere sau despăgubiri, sau penalitate (clauză penală alternativă), poate cere repararea prejudiciului peste penalitate (clauză penală punitivă) sau poate cere doar penalitate (clauză penală exclusivă).

(3) În cazul în care a primit executarea, creditorul poate cere plata penalității numai dacă și-a rezervat expres acest drept la primirea executării.”

94. Art. 1352 din Codul civil:

„(1) Prin contractul de antrepriză o parte (antreprenor) se obligă să efectueze pe riscul său o anumită lucrare celeilalte părți (client), iar aceasta se obligă să recepționeze lucrarea și să plătească prețul convenit.

(2) Obiectul contractului de antrepriză poate fi atât producerea sau transformarea unui bun, cât și obținerea unor alte rezultate prin efectuarea de lucrări.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

95. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, completul de judecată menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei în ședință publică la 14 noiembrie 2024 (f.d. 176). Decizia motivată a instanței de apel a fost comunicată participanților la proces la 7 mai 2025 (f.d. 185).

96. În aceste condiții, recursul declarat de avocatul Eremia Vitalie, în interesele „Aquabur-S” S.R.L., la 26 mai 2025, se consideră depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

97. Analizând argumentele invocate în cererea de recurs, în coroborare cu materialele cauzei și dispozițiile legale incidente, Completul de judecată constată incidența temeiului de admisibilitate prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, întrucât soluționarea prezentei cauze impune dezvoltarea practicii judiciare privind aplicarea art. 949 alin. (3) din Codul civil, referitor la efectele executării obligației principale asupra dreptului creditorului de a pretinde penalitatea contractuală.

98. Prin urmare, Completul de judecată concluzionează că hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 20 septembrie 2023 și decizia Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2024 au fost adoptate în urma unei cercetări incomplete a circumstanțelor relevante ale cauzei și prin aplicarea eronată a normelor de drept material incidente, ceea ce face imposibilă verificarea legalității soluțiilor pronunțate în recurs și impune casarea acestora cu trimiterea cauzei spre rejudecare.

99. Astfel, Completul de judecată reține că litigiul rezultă din Contractul de antrepriză nr. 2 aps 06/04 din 6 aprilie 2020, încheiat între S.R.L. „Aquabur-S”, în calitate de antreprenor, și S.R.L. „Tehnocity Invest”, în calitate de beneficiar, având ca obiect executarea lucrărilor de forare a unei sonde arteziene.

100. Potrivit pct. 3.1 din contract, plata urma să fie efectuată în trei tranșe: 50% în termen de trei zile de la semnarea contractului, 30% în termen de trei zile de la pomparea apei cu pompa antreprenorului și 20% în termen de trei zile lucrătoare de la finalizarea lucrărilor și semnarea procesului-verbal de recepție finală.

101. Prin urmare, părțile nu au stabilit o scadență unică pentru plata întregului preț, exigibilitatea fiecărei tranșe fiind condiționată de producerea unui eveniment contractual distinct.

102. Completul de judecată atestă că această împrejurare este determinantă pentru soluționarea pretenției privind penalitatea contractuală. Pentru constatarea întârzierii beneficiarului, instanța urma să stabilească, pentru fiecare tranșă, momentul exigibilității, suma datorată, plățile efectuate și perioada de întârziere. Instanța de apel nu a efectuat o asemenea analiză.

103. În privința primei tranșe, nu a fost elucidată valoarea contractuală asupra căreia urma să fie aplicată cota de 50%.

104. Or, materialele cauzei indică valoarea lucrărilor de 157 098,40 lei, în timp ce S.R.L. „Aquabur-S” a raportat calculul penalității la suma de 99 695,70 lei, prezentată drept 50% din valoarea contractuală.

105. Aceste date nu se conciliază, întrucât 50% din suma de 157 098,40 lei constituie 78 549,20 lei, iar nu 99 695,70 lei.

106. Prin urmare, instanța de apel urma să clarifice această neconcordanță și să stabilească valoarea contractuală relevantă, eventualele modificări ale acesteia și baza de calcul a fiecărei tranșe.

107. În privința celei de-a doua tranșe, instanța urma să stabilească data pomparii apei și dacă aceasta a fost efectuată cu pompa antreprenorului, astfel cum prevedea contractul. În lipsa stabilirii acestor circumstanțe, nu putea fi determinat momentul de la care începea să curgă termenul de trei zile pentru achitarea tranșei de 30%.

108. În privința ultimei tranșe, de 20%, era necesară stabilirea momentului finalizării și recepției lucrărilor. În acest context, prezintă relevanță înscrisul din 5 mai 2020, intitulat „Proces-verbal de forare a sondei arteziene”.

109. În acest sens, prima instanță a apreciat că acest înscris are, în esență, conținutul unui deviz și nu constituie procesul-verbal de recepție finală prevăzut de contract. S.R.L. „Aquabur-S” a susținut contrariul, invocând denumirea și conținutul înscrisului, executarea lucrărilor, lipsa obiecțiilor beneficiarului și achitarea ulterioară a întregului preț.

110. În aceste condiții, natura juridică a înscrisului nu putea fi stabilită exclusiv prin raportare la denumirea acestuia. Totodată, caracterul său de act de recepție nu putea fi exclus numai pentru faptul că acesta conținea date privind volumul și valoarea lucrărilor.

111. Astfel, instanța de apel urma să examineze conținutul înscrisului în ansamblu și să-l aprecieze în coroborare cu contractul din 6 aprilie 2020, factura fiscală, ordinele de plată, corespondența dintre părți și conduita ulterioară a acestora.

112. Totodată, urma să fie examinată calitatea în care Igor Cărauș a semnat înscrisul din 5 mai 2020 din partea beneficiarului.

113. Completul de judecată reține că deși instanțele au reținut lipsa dovezii privind împuternicirea acestuia de a recepționa lucrările în numele S.R.L. „Tehnocity Invest”, această constatare nu era suficientă. Instanța urma să verifice dacă prin conduita ulterioară beneficiarul a confirmat actul semnat de Igor Cărauș.

114. În acest sens, prezintă relevanță achitarea ulterioară a întregii valori a lucrărilor, eventuala acceptare a facturii fiscale, lipsa obiecțiilor privind calitatea lucrărilor și folosirea rezultatului acestora.

115. Chiar și în cazul constatării unei confirmări prin acțiuni concludente, urma să fie stabilită întinderea efectelor acesteia. Recunoașterea executării lucrărilor și achitarea prețului nu echivalează, în mod automat, cu recunoașterea datei recepției finale invocate de antreprenor, relevantă pentru stabilirea scadenței ultimei tranșe și calcularea penalității.

116. Astfel, instanța de apel nu a examinat suficient nici mecanismul acceptării tacite prevăzut de contract.

117. În măsura în care S.R.L. „Aquabur-S” a invocat recepția tacită a lucrărilor, instanța urma să identifice înștiințarea privind finalizarea acestora, să stabilească data și conținutul ei, precum și momentul de la care începea să curgă termenul contractual pentru formularea obiecțiilor.

118. În acest context, urma să fie apreciată și somația expediată de S.R.L. „Aquabur-S” la 11 iunie 2020. Din materialele cauzei rezultă că aceasta nu a fost recepționată, fiind restituită cu mențiunea „destinatar necunoscut” la 10 iulie 2020. Totodată, nu rezultă că reclamanta ar fi utilizat adresa electronică indicată în contract.

119. Prin urmare, instanța urma să stabilească efectele juridice ale acestor împrejurări și să verifice dacă somația din 11 iunie 2020 reprezenta doar o solicitare de plată sau cuprindea și o înștiințare privind finalizarea și recepționarea lucrărilor.

120. De asemenea, instanța urma să determine efectele plăților efectuate de S.R.L. „Tehnocity Invest”. Din materialele cauzei rezultă că, la data indicată de reclamantă ca fiind 5 iunie 2020, beneficiarul achitase 120 000 lei, soldul neachitat constituind 37 098,40 lei.

121. Ulterior, prin ordinul de plată nr. 540 din 20 iulie 2020, beneficiarul a achitat 20 000 lei, iar prin ordinul de plată nr. 624 din 23 septembrie 2020 – 17 098,40 lei. Astfel, datoria principală de 157 098,40 lei a fost stinsă integral.

122. În consecință, S.R.L. „Aquabur-S” a renunțat la pretenția privind încasarea datoriei principale și a menținut pretenția privind penalitatea contractuală.

123. Completul de judecată reține că plățile respective confirmă stingerea obligației principale, însă nu stabilesc, prin ele însele, momentul exigibilității fiecărei tranșe. Totodată, plata datoriei principale nu echivalează cu recunoașterea penalității pretinse de creditor.

124. Prin urmare, instanța de apel urma să distingă între existența și stingerea obligației principale, pe de o parte, și existența creanței accesorii privind penalitatea, pe de altă parte.

125. De asemenea, instanța de apel nu a verificat calculul penalității. Inițial, S.R.L. „Aquabur-S” a solicitat penalitatea în cuantum de 5 794,49 lei, iar ulterior a majorat pretenția la 13 433,65 lei, fără ca instanța să stabilească modul de formare a acestei sume.

126. Astfel, nu a fost determinată baza de calcul pentru fiecare perioadă, nu au fost stabilite soldurile succesive și perioadele concrete de întârziere și nici numărul de zile pentru care a fost aplicată penalitatea de 0,2% pe zi.

127. Or, pentru verificarea penalității, instanța urma să stabilească suma exigibilă, data scadenței, data plății și numărul zilelor de întârziere pentru fiecare perioadă. Numai după stabilirea acestor elemente putea fi verificat calculul penalității de 13 433,65 lei.

128. Distinct, Completul de judecată reține că instanța de apel urma să examineze incidența art. 949 alin. (3) din Codul civil, inclusiv în raport cu primirea de către creditor a executării pretins tardive.

129. În cauză, S.R.L. „Aquabur-S” a primit plata de 20 000 lei la 20 iulie 2020 și plata de 17 098,40 lei la 23 septembrie 2020. Prin urmare, instanța urma să verifice dacă, la primirea executării, creditorul și-a rezervat dreptul de a solicita penalitatea pentru executarea tardivă.

130. În acest sens, urma să fie stabilit dacă o asemenea rezervă a fost formulată, iar, în caz afirmativ, actul prin care aceasta a fost exprimată, momentul formulării și întinderea sa. Menținerea ulterioară în proces a pretenției privind penalitatea nu substituie examinarea acestor circumstanțe.

131. Astfel, rezerva prevăzută de art. 949 alin. (3) din Codul civil urma să fie analizată în raport cu momentul primirii executării și conduita concretă a creditorului. Achitarea integrală a datoriei principale nu conduce, prin ea însăși, nici la admiterea, nici la respingerea pretenției privind penalitatea.

132. Completul de judecată conchide că omisiunile constatate sunt esențiale pentru soluționarea cauzei, întrucât vizează condițiile necesare pentru încasarea penalității contractuale.

133. În lipsa stabilirii scadenței fiecărei tranșe, a perioadei de întârziere și a bazei de calcul, nu poate fi verificată temeinicia penalității solicitate de S.R.L. „Aquabur-S”. Remedierea acestor omisiuni presupune stabilirea unor circumstanțe de fapt, aprecierea probelor și interpretarea clauzelor contractuale, atribuții ce revin instanței de apel și nu pot fi exercitate de instanța de recurs.

134. La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să înlăture omisiunile constatate, să stabilească scadența fiecărei tranșe, plățile efectuate și perioadele de întârziere, precum și să aprecieze natura și efectele înscrisului din 5 mai 2020, inclusiv prin prisma calității lui Igor Cărauș și a conduitei ulterioare a beneficiarului.

135. Totodată, instanța va verifica imputarea plăților din 20 iulie și 23 septembrie 2020, modul de calcul al penalității de 13 433,65 lei și incidența art. 949 alin. (3) din Codul civil, după care va pronunța o soluție motivată, în baza aprecierii probelor în ansamblul lor.

136. În consecință, recursul urmează a fi admis, cu casarea hotărârii Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni, din 20 septembrie 2023 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2024, și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond, în alt complet de judecată.

137. Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, art. 442, art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Admite recursul declarat de avocatul Eremia Vitalie, în interesele S.R.L. „Aquabur-S”.

Casează decizia Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2024, pronunțate în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de S.R.L. „Aquabur-S” împotriva S.R.L. „Tehnocity Invest” cu privire la încasarea penalității contractuale și compensarea cheltuielilor de judecată.

Trimite cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Centru, într-un alt complet de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecător	/semnătură/	Stela Procopciuc
Judecători	/semnătură/	Elena Croitor
	/semnătură/	Ion Munteanu